

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

tilladelser, der er til rådighed. Det har med det begrænsede antal nye vogne, der årlig kan rådes over, været vanskeligt at fastlægge egentlige retningslinier for tildelingen af de nye vogne og for afgørelsen af, hvem der fortrinsvis burde komme i betragtning. Under alle omstændigheder kan det siges, at der ude i befolkningen har været adskillig kritik overfor den fremgangsmåde, der hidtil har været fulgt. Adskillige gange har spørgsmålet om et andet grundlag for fordelingen været drøftet i vareforsyningsudvalget, men det er ikke hidtil lykkedes at nå frem til en praktisk og brugbar ordning.

Den tanke, der ligger til grund for ministerens forslag, kan jeg billige. Med de eksisterende prisforhold er der en så stor fordel ved at få indkøbstilladelse til en ny bil, at det må siges at være velbegrundet, at den heldige, der kommer i betragtning, ikke samtidig skal have adgang til at inkassere en betydelig fortjeneste ved at afhænde sin gamle vogn til en pris, der er lige så høj som prisen på den nye vogn. Alene det, at den nye vogn er billigere i drift end den gamle, er jo en stor økonomisk fordel for den, der får tildelt en indkøbstilladelse. Jeg er derfor enig med den højtærede minister i, at der bør finde en udligning sted, men det forekommer mig, at ministeren har gjort spørgsmålet betydelig mere indviklet, end det er nødvendigt.

Den forenkling af administrationen, som den højtærede minister tidligere har været så ivrig talsmand for, synes jeg kun mangelfuldt er kommet til udtryk i lovforslaget. Hovedformålet med lovforslaget må jo være, at den, der modtager indkøbstilladelse til en ny bil, må aflevere sin gamle vogn til en af sagkyndige og uvildige mænd fastsat vurderingspris. Denne pris bør udbetales, når den gamle vogn er vurderet og afleveret. Den efterregulering, som er foreslået i § 3, kan jeg ikke finde praktisk eller hensigtsmæssig, og den må jeg fraråde. To ting synes jeg må ligge klart: den gamle vogn må afleveres til en pris, der fastsættes af uvildige mænd, og den pris, de fastsætter, skal den pågældende ejer have betalt — der bør ikke derefter finde efterregulering sted. Jeg finder det også ønskeligt, at man får klarlagt, hvad der rummes i § 2 angående andre muligheder, som den højtærede minister forbeholder sig ret til at kunne anvende, end den offentlige auktion. Det må i det hele taget siges, at lovforslaget i meget udpræget grad bygger på bemyndigelse til

ministeren. Nu ved jeg jo, at ministeren og hans parti almindeligvis er af den opfattelse — eller har været det —, at rigsdagen ikke bør give sin myndighed fra sig, men såvidt muligt forme lovforslagene så klart, at der kun i meget begrænset omfang bliver plads for administrationens afgørelse og skøn, men det må dog siges, at i så fald danner dette lovforslag en undtagelse fra den almindelige regel, som hidtil har været den højtærede ministers og hans partis, at det klart bør fastlægges i et lovforslag, hvad der er hensigten, og at det ikke bør overlades til administrationens skøn at afgøre, hvad der egentlig menes med de enkelte paragraffer. Jeg ser nu, at § 1 bemyndiger ministeren, og at § 2 giver ministeren ret til at træffe bestemmelse; efter § 4 træffer ministeren nærmere bestemmelse, efter § 6 træffer ministeren endelig bestemmelse med hensyn til priserne, og efter § 7 er ministeren bemyndiget til at fastsætte de nærmere forskrifter og kan endvidere bestemme o. s. v., foruden at han efter § 9 formentlig bestemmer de bøder, der eventuelt skal pålægges. Jeg kan kun finde en enkelt paragraf — den, som det ærede medlem hr. From har givet tilslutning til —, som ikke indeholder bemyndigelse for ministeren til at gøre omtrent, hvad han finder for godt.

Det er meget muligt, at en lovgivning af denne karakter kun kan gennemføres ved, at der gives ministeren betydeligt spillerum i retning af bemyndigelse, og med den indstilling, den højtærede minister hidtil har haft overfor bemyndigelse, forstår jeg, at det forsåvidt må være ubehageligt for ham at skulde møde overfor rigsdagen med et lovforslag, der næsten udelukkende i hver enkelt paragraf bygger på, at ministeren kan gøre, hvad han vil. Jeg vil slet ikke sige, at det ikke er nødvendigt, at et lovforslag som dette i udpræget grad formes som en bemyndigelse til ministeren på adskillige områder, og det skal jeg heller ikke afholde mig fra at være med til at finde et fornuftigt grundlag for. Men når vi nu endelig er nået til, at her ikke skal være tale om en almindelig bekendtgørelse, men om en lov, var det rimeligt, at vi i loven fastsatte så meget som gørligt af de regler, vi mener der bør følges.

Nu kommer lovforslaget formentlig til behandling i et udvalg, og dér kan jeg tilsige min medvirken til en velvillig og hurtig behandling. Jeg mener, det er nødvendigt, at der gribes ind; de nuværende tilstande er ikke holdbare. Men jeg tror, der må foretages betydelige ændringer i